

Het is bar koud buiten, de wind blaast kil door zijn muts. Auto's toeteren, weer ratelt de tram voorbij, het wordt al een beetje licht hoog boven de stad. Maar daar waar Ferre loopt, is het nog schemerdonker, met oranje vlekken op het voetpad op die plekjes waar een straatlantaarn staat.

Het verkeer is hels zo 's morgens vroeg in de stad, maar dat is hij gewoon. Hij kent de weg naar school door en door.

Het is al laat, hij moet hollen. Eén keer oversteken, bij de lichten aan het park, en dan de hele tijd rechtdoor. De straat is zo lang dat hij het einde ervan niet kan zien.

Tien stappen mag hij zetten tussen elke lichtvlek in, op de 'tien' springt hij met een grote sprong in het oranje. Als het hem lukt, de hele weg lang, dan mag hij een wens doen.

Ferre hijgt. Een, twee, drie, vier... Tien! En hop, weer verder. Zijn boekentas schudt en zwaait van links naar rechts op zijn rug. Het lukt altijd. Dáár is de schoolpoort. Hij hoort van ver al de eerste bel.

Meteen gaat hij langzamer lopen, de wens houdt hij voor

straks. Eerst moet hij op adem komen. Met de rug van zijn hand veegt hij het zweet van zijn gezicht. Zijn muts staat scheef op zijn hoofd van al het springen. Hij zou ze het liefst afzetten, maar durft het niet. Hij mag de muts in geen geval verliezen.

Frie heeft ze met haar jichtige handen voor hem gebreid. Het heeft haar uren en dagen gekost en ze had een glimlach van oor tot oor toen ze de muts aan Ferre overhandigde. Ferre denkt graag terug aan dat moment. Hij werd nog veel blijer van Fries glanzende gezicht dan van de muts zelf.

Nu werkt ze ook nog aan een sjaal voor hem. 'Männchen,' heeft ze gezegd, 'dit wordt de langste, warmste sjaal die er bestaat.' Ook in het groen, zijn lievelingskleur. De kleur van het gras en van de blaadjes aan de bomen in het park als het zomer is. Ferre houdt zoveel meer van zomer dan van winter. Bij Frie is het net omgekeerd. Frie is liever binnen dan buiten, gaat alleen de straat op als het moet. Zij vindt de winter beslist het beste seizoen. 'Im Winter bleiben de mensen binnen,' zegt ze. 'Dan hoef ik niemand te zien.'

Om Ferre te troosten heeft ze de grasgroene muts voor hem gebreid. ‘Een beetje zomer op je *Kopf*, Ferre,’ heeft ze gezegd. Dus hij houdt die muts op zijn hoofd, al parelen er zweetdruppels op zijn neus.

Hij laat zijn boekentas van zijn rug glijden en neemt ze bij het handvat vast. Met de andere hand wuift hij naar Tuur. Die staat al op zijn plek in de rij.

Oorverdovend rinkelt de bel voor de tweede keer. Het is een afschuwelijk geluid, het dringt dwars door de muts heen, tot diep in zijn hoofd. Ferre krijgt er over zijn hele lijf kippenvel van. Meteen heeft hij het minder warm.

Bij de tweede bel moet iedereen op zijn plek staan – hij rept zich naar de lege plaats naast Tuur. Net als de bel zwijgt, staat hij waar hij moet staan. Hij en Tuur grijnzen breed naar elkaar. Zo gaat het altijd weer, elke morgen.

Ferre weet opeens de juiste wens: dat Tuur voor altijd zijn vriend blijft.

